BIBLIOTECA „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 54-lea | 10 pagini | EXEMPLARUL { In România: 5 lei / In străinătate: 6 lei | 10 Pagini | Nr. 281 Marți 12 Octombrie 1937

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Liberalism și naționalism

Schimbarea bruscă a formelor noastre de viață, începută în prima jumătate a veacului trecut și desăvârșită în cea de-a doua, sub înrâurirea ideilor liberale și egalitare difuzate în lume de marea revoluție franceză de la 1789, cum și de aceea dela 1848, a fost, netăgăduit, punctul de plecare al marilor progrese realizate de statul și poporul român în toate domeniile, dar în acelaș timp și una din principalele cauze ale gravelor stări de lucruri care ne frământă azi.

Intr'adevăr, părăsirea bruscă a întocmirilor tradiționale, găsind poporul nostru nepregătit pentru adaptarea la nouile instituții și la nouile condiții de viață, a creiat goluri și dezechilibre în evoluția lui normală, de care au știut să se folosească, cu vârf și îndesat, străinii strecurați în cetatea noastră.

Au semnalat acest proces și aceste urmări, cu toate primejdiile legate de ele, aproape toți marii noștri gânditori și patrioți din secolul trecut, începând cu genialul Eminescu, cu economistul Marțian, cu istoricii Hașdeu și Xenopol, spre a continua apoi, mai stăruitor și mai științific, până în zilele noastre, prin studiile și alarmele economistului A. C. Cuza, istoricului N. Iorga și filosofului Rădulescu-Motru.

E adevărat, România a străbătut un strălucit drum de progres, în cursul ultimului veac. Sub raportul civilizației materiale, — exterioare — progresele ei pot fi de invidiat. Păcatul e, că primii și adevărații beneficiari ai progreselor realizate sunt mai ales străinii; păcatul e, că de binefacerile acestor progrese massele mari ale poporului român s'au împărtășit numai în minimă măsură; păcatul e, că prețul acestor progrese a fost distrugerea clasei de mijloc românești și a celei conducătoare, reprezentată prin foștii mari proprietari, pe cari, în loc să-i fi pregătit și ajutat pentru funcțiunea de mare burghezie națională ce le rămânea deschisă, după expropriere, am înlesnit străinilor drumul ca să le ia locul în economia românească.

Am continuat să ne legănăm, liniștiți, în vraja liberalismului politic și economic, uitând că prima condiție de siguranță în aplicarea acestui minunat principiu la rosturile unui popor abia chemat la viață de sine stătătoare, era un alt principiu și mai necesar și mai hotărîtor: *principiul naționalității.*

Liberalism, da — și politic și economic; dar numai pe planul impus de comandamentele ideii naționale.

Intrecere și concurență, da, — pe tărâmul economic, pentru impulsul spre mai bine, spre mai sus, spre mai desăvârșit; dar numai între valorile și energiile economice pământene, care nu trebuiau lăsate pradă concurenței elementelor de invazie, sprijinite pe creditele și capitalurile internaționale și având la spate o vastă experiență de cucerire.

Păstrând la baza organizației și vieții sale economice și de stat principiul mântuitor al naționalismului, poporul român ar fi putut fructifica în folosul lui toate binefacerile liberalismului economic și politic. Căci ideia națională nu exclude, ci mai de grabă include ideia de libertate; iar în cadrul ideii naționale se pot concepe și se pot aplica cele mai înaintate reforme liberale și democratice.

Iată drumul pe care trebuie să ne întorcem azi ca să reparăm toate erorile și toate strâmtorările ce am creat poporului român, prin părăsirea legilor și poruncilor impuse de principiul etnicității și prin alunecarea noastră pe făgașul liberalismului fără patrie, care, pentru popoarele neînnarmate și mici, înseamnă sau căderea în anarhie, sau căderea în șerbia străinilor.

Pe aceste temeiuri noui ideologice, să creiem viața statului de mâine. E cel mai sigur mijloc de a contopi între ele principiul democrației liberale și principiul naționalismului, socotite azi de unii încă ireconciliabile, dacă vrem să realizăm un stat românesc sănătos.

Pentru oamenii de bună credință

—oxo—

Am lipsit câtva timp din Capitală. In marele număr de scrisori sosite în lipsa mea, am găsit câteva în care sunt sfătuit să răspund zi de zi la calomniile ce mi se aduc, de niște pușcăriași, executori ai unor ordine prin care se urmărește nu atât persoana mea, cât înăbușirea redeșteptării naționale, redeșteptare pe care noi am provocat-o. In alte scrisori, sunt învinovățit că aș avea și eu partea de răspundere în ceeace mi se întâmplă, pentru că atunci când am fost ministru al justiției nu aș fi făcut legea necesară care să reglementeze libertatea presei, așa cum prevede Constituția.

Celor dintâi le reamintesc ceeace am spus-o în atâtea rânduri: că nu voiu mai răspunde calomniilor ce mi se aruncă, și cari se repetă de aproape patruzeci de ani contra mea de o presă și de niște indivizi, cari trăesc din șantaj prin presă. Am răspuns în atâtea rânduri; justiția, așa cum o avem noi organizată, s'a pronunțat, atunci când a putut să se pronunțe, iar cu șantagiștii de profesie sau cu oamenii fără morală și fără onoare, cred că nu se cade să stai de vorbă.

Celor cari mă acuză că nu am făcut o lege a presei pe când eram ministru de justiție, le răspund: unii înțeleg printr'o lege a presei suprimarea libertății presei, iar alții măcar încătușarea ei pe cale legală, spre a se înlătura abuzul săvârșit de unele guverne, cari o gâtuesc pe cale extralegală, cum face de patru ani încoace guvernul de azi.

Ei bine, eu am înțeles printr'o lege a presei garantarea absolutei ei independențe, dar și o răspundere efectivă și promptă a autorului pentru tot ce a scris, și în special pentru calomnia întrebuințată ca mijloc de șantaj.

Am pus în studiu această lege odată cu studiul Codului penal, al cărui proect a și fost depus în Parlament, dar din cauza scurtului timp, cât a durat guvernarea de atunci și a opoziției unora din colegi, cari găseau mijlocul și pe atunci de a se aranja cu presa pe spinarea altor colegi respectați, n'am putut să o aduc la îndeplinire.

De atunci, și mai ales de la Restaurație încoace, s'au făcut diferite încercări de a se reglementa presa. La cele mai multe proecte m'am opus și eu, dar nu principial, ci ori fiindcă nu le-am găsit serioase, ori fiindcă am văzut că încercările nu erau decât un mijloc de intimidare menit să salveze o situație.

Eu am declarat totdeauna și declar și azi, că sunt pentru libertatea absolută a presei, exercitată de oameni calificați și pentru răspunderea efectivă și promptă a tot ce se scrie, spre a se pune capăt calomniilor și șantajului ce se face în numele presei.

Aceeași declarație am făcut-o de curând, și fostului ministru al justiției d. M. Djuvara, care voise să se ocupe de legea presei. M'am opus însă cu hotărire intenției pe care o avea de a legitima anonimatul în presă, atâta timp cât presa nu va fi în mâinile românilor adevărați, ca un privilegiu acordat etnicității neamului nostru contra invaziei străinilor în presa românească.

Mențin și azi aceleași păreri, dar nu știu dacă va mai încerca cineva curând să reglementeze presa, din moment ce s'a văzut că ea poate fi gâtuită prin abuzul ce se face cu starea de asediu și cu cenzura, care, după bunul plac al guvernului sau al inspiratorilor lui, suprimă scrisul sau chiar ziarele ce nu-i sunt servile și încurajează pe cele cari sunt dispuse să calomnieze pe adversarii puși în neputință de a răspunde.

Este, desigur, și aceasta o concepție de guvernare. Ea a mai fost întrebuințată și de alții și în alte țări. In Anglia chiar, țara clasică a libertății presei, au fost regimuri cari au întrebuințat contra presei, sau gâtuirea sau coruperea. Sunt celebre regimurile acelea. Abuzul a fost plătit sângeros, dar numai așa s'a ajuns la regimul de azi, al garanției absolute a libertății presei.

Cei care pentru prima oară s'a gândit să facă din presă un mijloc pentru răspândirea informațiilor și a cunoștințelor utile în marile masse ale poporului, nu putea să prevadă că presa poate ajunge și o armă de șantaj în mâna calomniatorului de meserie. Reacțiunea contra acestor răufăcători a fost promptă și a ajuns până la suprimarea libertății presei, libertate restabilită abia prin marea revoluție dela 1789.

Presa este, așa cum a prevăzut-o cel dintâi întemeetor al ei, un mare instrument de civilizație și de îndreptare a abuzurilor, cu condiția să fie exercitată de oameni onești și îngrădită de garanții contra oricărui abuz.

La aceasta s'a ajuns cu sforțări, cu suferințe în cele mai multe din țările civilizate și unde nu domnește tirania. Se va ajunge și la noi, dacă lumea va înțelege rolul presei, importanța și necesitatea ei pentru apărarea libertății, a onoarei, a avutului personal, și mai ales a intereselor naționale. Până atunci, vom trăi sub regimuri ca cel de azi, cari pe de o parte suprimă libertatea presei, iar pe de alta încurajează calomnierea adversarilor.

De aceea, ca răspuns scrisorilor ce primesc, declar: pe calomniatorii mei de azi nu pot decât, ca și pe cei din trecut, să-i dau pe mâna justiției, așa cum este azi organizată și să aștept câte 5-10 ani, până să-i judece ori să-i amnistieze, cum mi s'a întâmplat în atâtea rânduri. Să mă iau însă cu ei la întrecere în debitarea infamiilor, aceasta nu o voiu face niciodată, pentrucă socotesc că nu este demn.

Când starea de asediu și cenzura nu vor mai fi, voiu arăta cu preciziune cine a mai stat în spatele calomniatorilor de profesie în afară de acela al căror nume ne este îngăduit azi a-l arăta.

Se va vedea atunci — poate va fi prea târziu, dar pe mine nu mă sperie întârzierea — ce epocă de decadență am trăit azi. De câte ori am prevăzut-o și am atras atenția asupra ei oamenilor noștri politici, ei n'au vrut să ție seama de spusele unui om dezinteresat și care nu urmărea decât să-și servească Neamul cu cele mai curate intenții.

STELIAN POPESCU

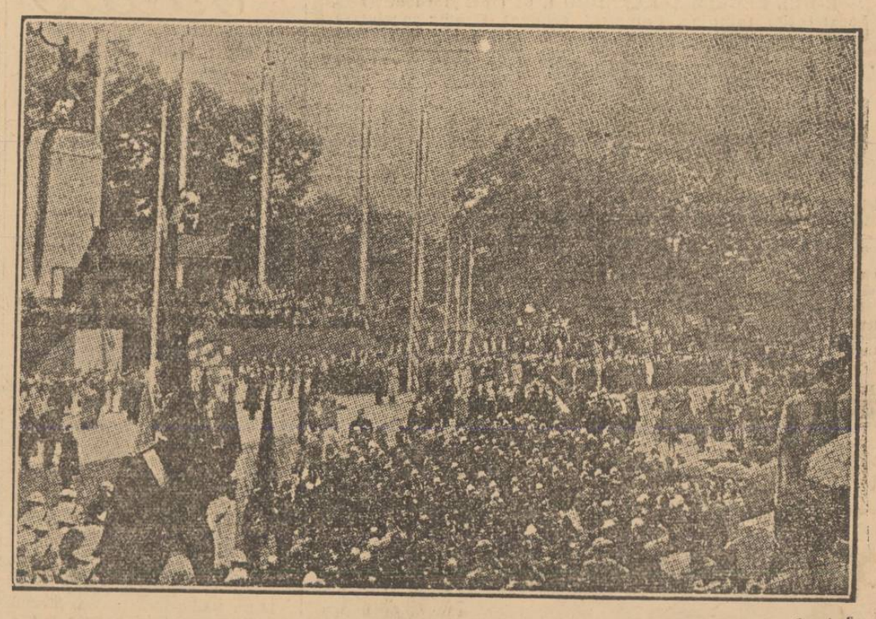

Solemnitatea inaugurării monumentului generalului american Pershing, care a luptat în războiul mondial în Franța.

O operă patriotică: întărirea frontierei de Vest

—o—

Fără garanții de bună credință nu se poate o politică de împăciuire cu ungurii

Suntem alături de toți bunii români să recunoaștem că începerea lucrărilor de fortificare a granițelor noastre este o mare operă patriotică pusă în serviciul securității noastre teritoriale și implicit în slujba păcii. O recunoaștem fără întârziere și cu satisfacția ce ne-o dă constatarea că, și în această privință, dreptatea convingerilor noastre a fost confirmată. Este, desigur, regretabilă și uneori profund dăunătoare intereselor țării, întârzierea pe care cârmuitorii noștri o pun să recunoască temeinicia convingerilor pornite totdeauna din cel mai curat patriotism și din sentimentul de datorie față de interesele neamului care călăuzesc activitatea noastră.

Dar tot mai bine târziu decât niciodată și de aceea și acum, când s'au început lucrările de fortificare a graniței noastre de Vest, noi, fără a mai privi în trecut și fără a mai zgândări vinile întârzierii, recunoaștem că opera începută este o operă de mare valoare și esențialmente patriotică.

Atât prin coloanele acestui ziar, cât și prin repetate cereri ale Ligii antirevizioniste, s'a arătat primejdia la care era expusă granița noastră de Vest, primejdie devenită mai accentuată din ziua când ungurii, mai prompți ca noi în hotărîri, au început să facă ei lucrări de întărîri pe teritoriul lor. „Universul" și „Liga antirevizionistă" n'au încetat de a atrage atențiunea cârmuitorilor noștri asupra urgenței necesității ca granița noastră de Vest să fie întărită prin lucrări defensive. Noi am socotit totdeauna că cea mai bună garanție a păcii este întărirea noastră. „Tari și armați — a spus d. președinte de consiliu la Oradea — vom dezarma toate tentațiunile — slabi și neapărați, vom incuraja toate apetiturile". Acest adevăr noi l-am afirmat de mult și necontenit dar, din nefericire, de multe ori am fost împiedicați de interpretarea abuzivă a cenzurii, să insistăm îndeajuns asupra necesității înarmării noastre din toate punctele de vedere. Poate, dacă această abuzivă piedică nu s'ar fi produs, conștiința datoriei tuturor s'ar fi trezit mai din vreme și nici noi n'am mai fi fost îndemnați de îngrijorarea, care persistă încă în sufletul nostru, să spunem acelora cari au astăzi și acelora cari vor avea mâine sarcina să ducă la bun sfârșit această operă de întărire a granițelor noastre: GRABIȚI-VA ȘI CAT MAI REPEDE CA SA NU NE SURPRINDA EVENIMENTELE.

Când „brâul de piatră și fier va încinge fruntariile noastre", sutele de mii de români, cari și-au dat viața pentru realizarea României-Mari, vor dormi mai liniștit somnul lor de veșnicie și aliații noștri și toți acei cari se străduesc, ca și noi, pentru garantarea păcii, vor privi viitorul cu mai multă încredere, cu mai multă siguranță.

Suntem un popor pașnic. Voim, în cadrul fruntariilor noastre, să contribuim prin însușirile noastre naționale, prin munca noastră și prin meritele noastre, la opera de civilizație europeană. Ne îndeamnă la aceasta, nu numai vitalitatea noastră, dar și mândria ce o avem de a fi descendenții unui popor care, printre cele dintâi, a pus temeliile civilizației și a deschis omenirii căile luminii și ale adevărului. Deaceea voim să trăim în pace și bună înțelegere cu toată lumea și mai ales cu vecinii noștri.

Dar, dacă recunoaștem utilitatea acestor bune relațiuni, nu înțelegem să-i sacrificăm — și, nu o vom face niciodată, — nimic din teritoriul nostru, nici o brazdă, nimic din demnitatea noastră, nimic din drepturile noastre și nimic din caracterul nostru de stat unitar național român.

De aceea, în atitudinea noastră politică față de statul ungar, noi am socotit totdeauna că dovada bunei credințe, a lealității și a sincerității, trebue s'o facă vecinii noștri. Poporul român vrea pacea și, pentru el, pace înseamnă înainte de orice: RESPECTAREA FRUNTARIILOR SALE. O politică de destindere și de împăciuire cu Ungaria o dorește toată lumea în țara românească și dacă ea nu s'a putut realiza, n'a fost din vina noastră. A fost din vina acelora cari n'au încetat să agite spiritele pentru revizuirea tratatului de la Trianon, a fost din vina acelora cari n'au încetat să întreție în țări străine o propagandă întemeiată pe neadevăruri și calomnii împotriva noastră și a aliaților noștri.

De aceea, înregistrând „dorința vie de a trăi în raporturi de prietenie cu cei pe cari vicisitudinele istorice i-au așezat în trecut pe drumul marei neînțelegeri" — dorință proclamată la Oradea de primul ministru, — noi o interpretăm în sensul sentimentului unanim al poporului românesc și spunem:

Da, colaborare și împăciuire, dar cu două condițiuni:

1) Renunțarea sinceră, leală și GARANTATA, la orice idee de revizuire a tratatului de la Trianon și la ori ce acțiune directă sau indirectă, fățișă sau subversivă, împotriva granițelor românești definitiv închegate.

2) Incetarea oricăror mișcări cu caracter iredentist și adaptarea sinceră și leală a minorității ungare la concepția de stat unitar național român, în cadrul căruia sunt destinați să trăiască pacinic, cu respectul legilor și al postulatelor noastre naționale.

Fără îndeplinirea anticipată a acestor condițiuni, orice destindere și orice împăciuire nu sunt posibile, fiindcă va rămâne neîncrederea legitimată de faptele de până acum, fapte ce nu pot fi și nu trebuesc uitate, chiar dacă într'o zi vor putea fi iertate.

Moartea generalului Cantacuzino-Grănicerul

Date biografice

Născut la 25 Decembrie 1869 în Paris, rămâne în Franța până în anul 1881 în care timp a urmat la liceul „Fontenay-aux-Roses" și la liceul Sf. Gheorghe. In 1883 intră în școala militară dela Craiova. In 1890 trece la școala de infanterie din București.

In 1892 este înaintat sublocotenent, în batalionul 2 vânători, în compania comandată de prințul Ferdinand al României.

Până la gradul de căpitan inclusiv, servește incontinuu la vânători. In 1910, înaintat maior, funcționează ca șef de cabinet al ministrului de război, Niculaie Filipescu.

De acolo trece ca maior la regimentul 21 infanterie, cu care, în calitate de ajutor, face campania din 1913. In 1914 este înaintat lt.-colonel și i se dă comanda regimentului 1 grăniceri, pe care îl pregătește pentru războiul de întregire, și cu care intră în războiu. La începutul lui Octombrie, pe frontul dela Coți, este rănit la față de acelaș obuz, care omoară pe generalul Praporgescu.

Citat cu ordin de zi pe armată, pentru bravura sa, este înaintat colonel și decorat cu „Mihai Viteazu" de către Regele Ferdinand.

In timpul restului războiului 1917, comandă brigada 1 de grăniceri în luptele depe frontul Tg. Ocnei, front pe care brigada 1-a ținut până la încheerea armistițiului.

După armistițiu, împreună cu brigada, merge la Iași, pentru apărarea orașului, contra trupelor rusești bolșevizate.

După iscălirea păcii dela București, colonelul demisionează din armată.

In Decembrie 1918 este înaintat la gradul de general în rezervă.

După războiu activează în politică. Sub prima guvernare Averescu, este deputat independent de Vâlcea, mai târziu activează în partidul conservator, fiind deputat de Tulcea, iar dela 1933 activează în mișcarea legionară.

GENERALUL CANTACUZINO, IN LEGIUNE

In 1933 luna Noembrie, generalul Cantacuzino este dus de câțiva prieteni la Casa Verde din București. Noi. După prima vizită revine entuziasmat de ceea ce a văzut acolo. Din acel moment, apropierea generalului de legiune este continuă. Devine prieten al mișcării. In această calitate este invitat să candideze pe listele „Gărzii de fier".

La 20 Noembrie generalul ia parte la înmormântarea legionarului student Virgil Teodorescu, împușcat la Constanța. La Hârșova, unde s'a făcut înmormântarea, în fața sicriului primului legionar căzut în luptă și a camarazilor săi, generalul se leagă să urmeze legiunea:

„De aici, eu nu pot a mă mai retrage. Din acest moment sunt alături de voi. De acum merg până la capăt pe această cale".

In preajma dizolvării „Gărzii de fier", d. Corneliu Codreanu îl însărcinează cu comanda legiunii.

Conduce organizația în timpul prigoanei, până la data de 17 Martie 1934, când d. Codreanu s'a predat Consiliului de război.

In noaptea de 29 Decembrie este arestat și depus la Jilava, unde suportă, alături de tineretul legionar regimul de închisoare, până la 5 Aprilie 1934, când este achitat împreună cu toți ceilalți.

După procesul „Gărzii de fier" generalul Cantacuzino a lăsat scris la 18 Aprilie 1934:

„Vreau să mor în apoteoza naționalistă a lui Corneliu Z. Codreanu".

PREȘEDINTE AL PARTIDULUI „TOTUL PENTRU ȚARA"

In 20 Martie 1935, înființându-se partidul „Totul pentru țară" a fost ales președinte, ca-

(Continuare în pag. 2-a)

„Ziarul Keleti Ujsag" din România răspândește știri mincinoase despre Italia

Roma, 9 (Rador). — *Agenția Stefani transmite:*

Știrile false și absurde despre o pretinsă gravă îmbolnăvire a d-lui Mussolini, publicate în ziarul partidului ungar din România „Keleti Ujsag", au fost primite de toate cercurile de aci cu cea mai mare uimire și cu cel mai mare dispreț.

Se subliniază că nu mai departe de eri, Ducele a venit la Roma dela Rocca delle Caminate, conducând în persoană automobilul său și după amiază — după cum arată prin fotografii întreaga presă italiană și o parte a presei străine—, Ducele a vizitat lucrările în curs în jurul bisericii Sf. Petru.

Sunt desmințite deasemenea aci, ca false și absurde, știrile răspândite de același ziar, după care întreruperea legăturilor telefonice ale Italiei cu străinătatea ar fi avut de scop să nu permită răspândirea în afara țării a știrilor privitoare la pretinsa boală a Ducelui. Intreruperea comunicațiilor telefonice se datorește intemperiilor și nu a durat decât până la terminarea reparațiilor strict necesare.

Se desmint și alte știri false și absurde răspândite de același ziar și de alte ziare din România și alte țări, privitoare la revolte la Adua și Makalle și masacre de soldați italieni cari s'ar fi petrecut cu acest prilej.

EXECUȚIILE SE ȚIN LANȚ IN RUSIA SOVIETICĂ

Moscova, 9 (Rador). — **Execuțiile în Rusia Sovietică continuă.**

Ziarul „Ordihonikii Kevscaia Pravda", cu data de 5 Octombrie, anunță că șease funcționari din serviciul de control al colectării grâului, din nordul Caucaziei, au fost împușcați.

„Nachrichter", organul oficial al republicei sovietice germane dela Volga, arată că la Dobrinka au fost executați doi funcționari ai partidului.

„Tihookeanskaia Sviezda" anunță că au fost executați patru înalți funcționari ai oficiului comercial din Ruhovo (Extremul Orient).

Ziarele ucrainiene anunță și ele alte nouă execuții.

„Sovietskaia Kirgisia" arată că doi funcționari au fost condamnați la moarte, iar șease funcționari ai oficiului de colectare a grâului au fost împușcați.

FILME

Trenul intră în gară, suflând greu.

E Sâmbăta revederilor de vară, când perechile despărțite de ocupațiile masculine și de vilegiaturile feminine se reconstituiesc pentru douăzeci și patru ore.

— Puică!

— Puiule!

— Mânca-te-ar neica!

— Ce nesuferit ești că nu mi-ai scris!... Ar trebui să nu te las să mă săruți!

Inălțată pe vârful picioarelor, sub ceasornicul stației, madam Segălică dă un țipăt de bucurie și s'aruncă de gâtul soțului, care nu poate să facă la fel, fiind prea încărcat de pepenii sosiți cu el în clasa treia.

Ingrămădiți în fundul automobilului înțesat, se privesc cu drag.

— Vai, ce dor mi-era de tine! exclamă el, îndesându-se în ea.

— Dar mie! Mi s'a părut c'a trecut o lună, nu o săptămână!... Și uite luna cum ne zâmbește fiindă ne vede fericiți!

— Luna știe dar nu spune... fredonează Segălică.

Ea tresare îngrijorată. Dar dispoziția îi revine subit și ajung încântați la subsolul închiriat, de unde trimit ilustrate cunoscuților cu „salutări din superba noastră vilă".

— Vrei să mănânci ceva? întreabă madam Segălică.

— Mie nu mi-e foame, mi-e dor!

— Cui o zici!... Toată săptămâna mă gândesc numai la tine. Ziua mă plictisesc, că n'am cu cine schimba o vorbă. Noaptea am insomnii.

Un sărut puternic răsună în liniștea nopții. Apoi altul. Pe urmă mai multe și tot mai sgomotoase.

Dar de odată se opresc și ascultă.

Niște pumni violenți în perete, — și un glas necăjit strigă din odaia vecină:

— Ce-i asta?... Nu v'astâmpărați odată, ca să pot să dorm?... In fiecare seară tot aia și tot aia!?...

Don José

HULIGANISM

de I. AL. BRĂTESCU-VOINEȘTI

De nenumărate ori am făcut legământ să nu mai citesc ziarele evreești, pentru a-mi evita veninul pe care mi-l pricinuesc minciunile și reaua credință care mișună în coloanele lor — și mereu se găsește câte un prietin care îmi pune sub ochi și mă îndeamnă să citesc câte un articol otrăvitor.

Așa, de când domnul Dinu Brătianu, șeful partidului liberal, într'un discurs a adresat tineretului țării înțeleptul îndemn de a nu socoti calitatea de român suficientă pentru a pretinde situații, ci că trebue să se silească a le dobândi prin muncă, — de atunci în fiecare zi câte un prietin binevoitor îmi oferă ziarul Adevărul, *atrăgându-mi atențiunea asupra modului cum sunt exploatate cuvintele domnului Brătianu.*

Insuși domnului Brătianu, cu tot respectul ce i se cuvine pentru înțelepciunea Sa, pentru desăvârșita sa onestitate și perfecta sa bunăcredință, i s'ar putea răspunde că, atâta vreme cât pentru a dobândi un post de agent sanitar, de factor postal, sau de sergent de stradă, ți se cer anumite titluri, iar pentru a ajunge deputat, senator și chiar ministru nu ți se cere nici unul, ci numai dibăcie de agent electoral, — atâta timp cât prin urmare politica va reprezenta drumul celei mai slabe rezistențe pentru a se ajunge la dobândirea de situații și averi însemnate, — atâta vreme cât șiretenia va rămâne criteriul de căpetenie dupe care se repartizează situațiile, — extrem de nobilul și de moralul dumisale îndemn va fi foarte greu de urmat, — foarte greu!

Dar acest îndemn își pierde absolut orice valoare când vine din partea evreilor. Și iată că în gazetele care apără interesele neamului, ajuns la situații formidabile, fără nicio muncă rodnică, ci numai prin șiretenie, prin exploatarea muncii altora și a venalității politicianilor, — în gazeta acelora al cărora succes constitue cea mai grozavă descurajare a muncitorului cinstit și harnic, — se aduce tineretului românesc, deci indirect întregului neam românesc, învinuirea de trândăvie, de sete de câștig fără muncă.

Iată ce scrie bunăoară domnul G. Spina (Schreiber Iosif) în „Adevărul":

După ce arată niște date statistice, din care reese o

(Continuare în pag. 2-a)